

ישיבת "הבית" ירושלים
לעילוי נשמת
ר' לוי ב"ר משה בלאתי ז"ל
תרומת אשתו וילדיה-לונדון

התארים (יד) רבי

רשי הפועלים פרק שביעי בבא מציעא דף פה

אלוהו הוה שכיב במתיבתא

דרבי יומא חד ריש ירחא הוה נגה י' ליה ולא אתא א"ל מ"ט נגה ליה למר א"ל
אדאוקמינא לאברהם (ומשי) [ומשינא] ידיה ומצלי ומגנינא י' ליה וכן ליצחק
וכן ליעקב ולוקמינהו בהדי הדדי סברי תקפי ברחמי ומייתי ליה למשיח בלא
ומניה א"ל ויש דוגמתן בעה"ז א"ל איכא ר' חייא ובניו גזר רבי תעניתא אתתניהו
לר' חייא ובניו : אמר משיב הרוח ונשב ויקא' אמר מוריד הגשם ואתא ממרא
מבא למימר מחיה המתים רגש עלמא אמרי ברקיע מאן גלי רויא בעלמא
אמרי אליהו אתיהו לאלוהו מחיה' שתין פולסי דנורא אתא אידמי להו כדובא
דנורא על ביניהו וטרדינהו : מהרשיא

ריש ירחא הוה כו' .

כי זה היום אשר בו חידוש הלבנה הוא רמז על התחדש מלכות ישראל לעדיו ויום מוכן להתפלל על דבר זה כמאמר טוסחו ואלבנה אמר מהתחדש עשרת
הפלות לעמו צפן שהם עתידים להתחדש כמותה כו' והוא שאמר דלי תקפי היום בר"ח ברחמי הוה מייתי ליה למשיח כו' : ומשי ידיו ומלוי כו' .
הוא מצאנו שהלוקמים קרויין חיים והמיתה חיה חלל כבינה כמאמר ליכני עפר והוא שאמר חלוקימנא לאברהם שהעמידו ממנו השנים ומשי
ידיה להתפלל כיון שהם על מנתו שלרין כעולה להתפלל וכו' וק"ל : רגש עלמא כו' : אפשר שזו התחלת התחיה כי כן מליטו צמחים שהיה יחזקאל ויהי
קול כהגשם והנה רעש ותקצו עלמות נז' : [ס' פולסי דנורא . והענין כשם שמלכות של משה ל"ט שהוא ג' פעמים י"ט שנים בר עונשין דכ"ד שלמטה כן
מלקות ולמטה ס' שהוא ג"ס כ' שנים בר עונשין דכ"ד שלמטה] : כדובא כו' . ירחא שהוא שר מלך פרב של מעלה שהוא נקרא דובא"ל דלוקמיהו
צמקוס נבריא"ל וכהו ליה ישראל ולרצון בלכרנה כדמרינן כפ' י"א והוא
הנה לטרדינהו לומר דלא חלי עדיין זמן המשיח ועדיין נהנו ישראל להיות
משועבדים תחת יד מלך פרב :

תוספות הרא"ש

אדמוקמי ליה לאברהם וכו' . תימכ וכלא צלל יום כי
עושכ ככב .

חידושי אגדות מהר"ל מפראג

ביאורי חידושי רוב אגדות ש"ס בבלי

מבינו ארי' דבי עלאי ארי שבחבורה ממנו תצא חורב.
לו דרוע עם גבורה. הוא ניהו גאון מעוזינו אדונינו מוריני הרב
רבי יהודה ל' יו"א' בר רבי בצלאל וצללהיה. אשר היה
בבין עזו ואור חורו בקהל קדש פראג במדינת פיהם.

בעל ספר גור ארי' עזית, בבורות ה', תפארת ישראל, צפת ישראל, תחית
עולם, דרך חיים, באר הגולה, גור ארי' חודשי נשים, אור חוש, דרשות
מהר"ל, הגות מהר"ל.

יזל מהון כתבייהו, ערוך ומסודר בסדר השי"ס ומשובץ במראי מקומות
המסוקים ומאמרי חז"ל וציורים לשאר ספרי רבינו ומפתחות לאמרי המסכתות
המסורות בכת"י, המובאים ומבוארים ביתר ספרי רבינו
ע"י חז"ל האנני ובניו

ר"ח הוה נגה ליה ולא (שם). אליהו הוה שכיח
אתא. פירש בר"ח יש במתיבתא דרבי יומא חד ריש
לו להקדים, למה את ירחא הוה נגה ליה ולא אתא
הולכת אליו [היו] לא א"ל מיט נגה ליה למר.
חודש ולא שבת (היום)
מכלל בדחודש יש לו ללכת, ווריון מקדימין, ולכן
אמר למה לא הקדמת ללכת.

אליהו הוה שכיח וכו'. (שם). אליהו הוה שכיח
גם זה להודיע מעלת
רבי חייא ומדריגתו. ומה
שאמר דאליהו הוה שכיח
במתיבתא דרבי פירשו
כי באו ממנו דברים
נעלמים, ולא היה נגלה
במוחש כלל רק ידעו
שבישיבה שלהם הוא
מגלה דברים, ולפיכך מאי
שאמר נגה ליה וכל אשר
זכר פה הכל היה מבלי
שהיו מדברים עמו במוחש
רק שהיה מודיע להם
אליהו כל דבר ודבר, זה
מה שנמצא בכל מקום
שאלוהו ה' מדבר עמהם.
ולפיכך מה שאמר כאן
דלכן לא בא עד דאוקמיא
וטרדינהו.

לאברהם ומשיח ידיה וכו'
יש לדעת כי האבות אי אפשר שלא יגינו על הדור
במה שהם אבות לכל העולם. ומאחר שאנו מתפללין
בזכותם] אי אפשר שלא יהיה נמצא באבות צד
בהינה שהם מתפללין כאשר צריך אל העולם. ומפני
כי אליהו הוא ממונה על העולם הוה יאמר בזה
עולם הוה אשר אליהו ממונה עליו. ומה שאמר דמשי
ידיה כי הידים צריכים קדושה מצד עצמם, ואף
כי אין מים גשמיים להם מכל מקום ר"ל כי האבות
כאשר מקים אותם יש להם קדושה עליונה עוד
ביותר וזהו קדושת הידים. כי הידים מתיחסים אל
התפילה וכדכתיב (שמות י"ז) כאשר ירים ידו וגבר
ישראל, וכפיו פרושות השמים, והכלל אשר רצה בזה
כי העולם הוה צריך לתפילה האבות, ואליהו ממונה
על העולם הוה, והעמיד אותם ממה שהם ישיגים.
והחיצות ידים הוא (הקדושה) [הקדמה] אל התפילה.

ואמר שאין האבות מתפללין ביהד פ"י כי האבות
כאשר הם שלשה אבות והם ביחד היו מביאי'
המשיח בלא זמנו כי אלו אבות הם מחולקים בבידותם
וביהד הם כוללים הכל ומאחר שהם הכל ביהד,
מביאים הכל, והמשיח שעתידי להגלות במהרה
בימינו יש בו הכל ואין חסר דבר, והכל ימצא בו
ולפיכך אברהם בלבד וכן יצחק בלבד וכן יעקב
בלבד במה שהוא חלק אינו מביא המשיח שהוא
הכל, אבל כל האבות ביחד היו מביאים הכל ביהד.
ואמר להם אם יש דוגמתן בעולם הוה, ואמר להם,
רבי חייא ובניו, ואמר כי אייתי לאלוהי כי דבר
זה מה שהיה מגלה אליהו הוא מתנגד למדת הדין
ולכן אמר דאתוהו ומחיהו שיתין פולסי דנורא, אף
כי לא שיתין מחיהו בעליונים כבר בארנו זה בהסכת
יומא (דף ע"ז ע"א) גבי דאיתו לגבריא"ל ומחיהו
שיתין פולסא דנורא, כל זה נאמר מצד עה"ז כי כאשר
יש לגלוי זה בחינה שמתנגד אליו מדת הדין אמר
מצד עה"ז דמחיהו שיתין פולסא דנורא כי ההתנגדות
שהוא בעליונים זה נקרא דמחיהו שיתין פולסא
דנורא, ואמר דאידמי להו כדובא ועל ביניהם
וטרדינהו, פירוש כי התפילה צריכה סדור מאד,
בלי טירוד כלל והדוב הוה הוא ענין ערבוה כי
מאחר כי היה אליהו המגלה גם הוא הביא ערבוה
זה, וכל ענין זה ענין שכלי מצד מעלת ר' חייא
ואין לפרש יותר.

[illegible]

השמטות מחדושי גאונים

(לשיל פתח ל"ט) אֱלִיָּהוּ הָיָה כֹּהֵן שְׂכִית מְתִיבָתָא דְרַבִּי כ' . זֶה הַמֵּאֲמָר כּוֹס קֶשֶׁת הַלְיוֹר רַב הַסְּפִיק וְכֵן דָּבָר בּוֹ הַסְּפִיק דְּבָרִים וְהַבְלִים הַרְבֵּה . וְאֵינִי הֵנָּה אֲנִי בִּלְבָד אֲנִי הַעֲבִיר כָּל טוֹבִי עַל פִּנִּי זֹאת הַהִגָּדָה אֲחִיכֶּה לֹאֵל חֲתָלָה פִּנּוּ יַעֲמִידִי עַל הָאֵמֶת לַמַּעַן רֹב חֲסִדָּיו . וְקוֹדֶם אֲחֵיר עַל הַסְּפִיק הַנִּמְאָלִים בּוֹ אֲחֵר נִבֵּא אֵל הַבִּיאֹר כְּמַסְפָּטוֹ עַד עַתָּה . הַקּוֹדֶם רָאִיו שֶׁנִּגְדָּה שֶׁנִּשְׁאָל כִּי מִהֵן רִישֵׁי דְבָרָיו יִכָּר אֲחֵרִי רָאִיו אֲמָרוּ אֲלֵיכֶּה כּוֹס שְׂכִית שֶׁהִים מִתְקַדֵּם מִזֵּי בִישׁוּכָהוּ בְּכָל עַתָּה לְכָל זְמַן וְאִךְ יוֹבֵן אֲמָרוּ יוֹמָא חַד רִישׁ יִתְחַל כּוֹס שִׁירָא מִזֵּה שֶׁלֹּא הִיָּה כָּל מִשְׁךְ הַיּוֹתוֹ בִּישׁוּכָהוּ כִּי אֵם ר"ח א' לֹא יוֹתֵר וְכּוֹס פֶּלֶא . וְרָאִיו שֶׁנִּדְקַדֵּק עוֹד וְנִגְדָּה שֶׁנִּשְׁאָל קוֹשִׁיא חֻקָּה וְהִיא זֹאת כִּי מִי כִּתְּכֶם יוֹדֵעַ פֶּסֶךְ דְּבָר וּמִי חֲסֵם וַיִּבִּין אֵלֶּה שְׁמִי חֲדָשׁ בְּחִדְשׁוֹ עַתָּה אֲלֵיכֶּה מַעֲשִׂים כֹּהֵלֶה אֵל עַתָּה כֵּן לֹא שֶׁבַח וְלֹא יוֹעַ אֲשֶׁר אֵלֶּה הֵם מִקְרָאִי קֶדֶם מוֹעֲדֵי ה' וְכֵן הִיָּה רָאִיו זֶה הַפֶּעַל בִּיּוֹתֵר וְכִיּוֹתֵר כִּפִּי הַנִּרְאֶה וְיוֹקֶסֶה וְיִפְלֵא בְּעֵינֵי כָל אִישׁ וְאִישׁ עֵינִי קִיַּמְתִּים וְהַקְדִּימְתִּים וְשִׁכַּחְתִּים וְנִטְיִילַת יְדֵיכֶם בְּכֵס בְּעֵינֵי יִפְלֵא . סוֹף שֶׁכָּל דְּבָרֵי זֶה הַמֵּאֲמָר הֵם קִשִּׁי הַהִנֵּה נִחְלָח בְּסִבָּךְ בְּסִבָּכִי הַמְּבוֹרָח פִּלְאִי הַהִשְׁעָרָה סָגַר עֲלֵיכֶם הַדֶּרֶךְ יִשְׁכּוֹן אֹרֶךְ שִׁנְפִּיעוּת הַיּוֹתוֹ מִאֵן גְּלִי רוּחַ אֲלֵיכֶם כֹּהֵלֶה זֹאת הַהִנֵּה מְבוֹרָחָה וְעֵינֵי הַמְּבוֹרָח וּמַסְפָּרָם וְהֵם שְׁנֵיהֶם לֵהֵם כְּדוֹב וְכֵן עַל זֶה הַקֶּשֶׁת כָּל שֶׁאֵר דְּבָרֵי הַמֵּאֲמָר . מִשְׁמַעְתָּה חַל עָלֵי תְּבוֹת בִּיאֹר וְאֹמֵר בַּעַל הַמֵּאֲמָר יֵאָמֵר כִּי רַבָּה לְגוֹדֵל נַפְשׁוֹ וְעַכְרָ קְדוּשָׁתוֹ קֶדֶם מִלְּבָתוֹ עַד שֶׁלְּהַפְלֵגָת קְדוּשָׁתוֹ קָרְאוּרָה רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ כְּעוֹדֵעַ כֹּסֶם כּוֹפִיעַ בְּבִית מִדְרָשׁוֹ רוּחַ הַקֶּדֶשׁ וְרוּחַ הָאֱלֹהִים מִתְרַפֶּסָה עַל פִּנֵּי בֵּית מִדְרָשׁוֹ וְאוֹתוֹ הִכָּה כּוֹס קְרֹבָה לְנִבְוָהָ וּשְׁפִלָּה מִמֶּנָּה זֶה יְדוּעַ וְלֹאֲחֻז רוּחַ הַקֶּדֶשׁ יִקְרָאוּ ר"ל בְּדֶרֶךְ חִידָה אֲלֵיכֶם לְהַיּוֹתוֹ נִדְעַה בְּהַתְּכַבְּשׁוֹ רוּחָיו לְעוֹלָם קְדוּשָׁתוֹ כְּשֶׁגַּם כּוֹס בִּשְׁרָכָה שְׁטוּעַ . וְהִנֵּה כֹּהֵן נִתָּה רוּחַ אֲלֵיכֶם הַמּוֹכֵר עַל רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הֵנָּה לְגוֹדֵל נַפְשׁוֹ וְקְדוּשָׁתוֹ וְאֵת יִקְרָהּ מִפְּאֵרָה גְּדוּלָּתוֹ נִתְּבוּדָה בְּכָל דָּבָר שֶׁנִּקְדָּוָה לְהַיּוֹת קְדוֹשׁ עַד שֶׁנִּתְחַדֵּם מִן הַיָּמִים הַגֵּיָע הַתְּבוּדוּתוֹ בְּעֵינֵי הָאֲבוֹת אֲבוֹת דִּיקֵי יִסּוּדֵי עוֹלָם וְכֵן זֶה לְבָשֶׁת רַדְפוֹ לַחֲקוֹר אֲחֵרֵי קְדוּשָׁתוֹ וְלִהְיוֹתוֹ אֲלֵיכֶם לְעַכְרָ וְהֵם כִּפִּי הַפֶּסֶךְ לְהַיּוֹת קְדוֹשׁ כְּמוֹהֶם קוֹחַת ה' כְּנִחוֹת חֲשֵׁבָה זֹאת . וַיִּתְּכֵן כִּי קְרֹב כּוֹס יִשְׁרָמוֹ כְּוֹנֵה שִׁית כְּמֵה שֶׁקָּרָא לֹא הִכָּה שֶׁהִים מִתְקַדֵּם מִזֵּי שְׂכִית אֵלֶּה כָּל אֲלֵיכֶם לְהוֹרֹת עַל קִנְיָהוּ שִׁירָא שִׁיתָה בְּעַלְמֵי אֲלֵיכֶם בְּעַלְמוֹ וְכֵן כְּחִיב בּוֹ קִטּוֹ קִנְיָהוּ לֵה' כְּנִחוֹת וְזֶה וְלֵה' אֲמָרוּ יוֹמָא חַד רִישֵׁי יִתְחַל כּוֹס לְהוֹרֹת שְׂבִיבִים מִן הַיָּמִים הַהִנֵּה וְכֵן לֹא הָעֵינִי בְּעֵינֵי דִיקֵי יִסּוּדֵי עוֹלָם הָאֲבוֹת שֶׁהַדִּיקֵים נִקְרָאִים ע"ש הִירָח כְּמוֹ שֶׁבֶּא מְפֹרָשׁ בְּהַגָּדָה בְּחוֹלִין פ' אֵלֹה עֲרִיפוֹת אֲמַר לֵה דִיקֵים יִקְרָאוּ עַל שֶׁמֶךְ יַעֲקֹב וְכו' וְכִלְפֵי סוּד זֶה הָעֵינִי אֹמְרִים אֵנוּ בְּבִרְכַּת קִדּוּשׁ הַחֲדָשׁ שֶׁהֵם עֲתִידִים לִהְיוֹתוֹ כְּמוֹתָה וְכו' וְדָבָר זֶה יִסּוּדוֹ נִתְּבָרַר בְּסִפְרֵי גַר ה' וְזָכַר כִּי כֹּהֵן נִתְּבוּדָה בִּזְמַן הָעֵינִי אֹתוֹ הִכָּה שֶׁהִים מִמִּזְמֵי אֵלֹהִים נִתְּאָחַר וְלֹא אֵךְ לֵבָא פִּיּוֹם עֵימִים כֹּהֵן הִים וְיִתְּבוּדָה בְּעֵינֵים אֲחֵרִים מוֹלֵל זֶם שֶׁהִים יִגִּיל לֵב חֵיָם קֵל מִהֵרָה אֲלֵי בְּעֵינָיו . וְזָכַר כִּי נִתְּפֵלָא לְבָבוֹ עַמֵּד מִשְׁתַּחֲוֶה מִתְּחִיל עַל זֶה וְכֹהֵל דְּרָךְ שֶׁכָּל הַגֵּיָעוֹת שֶׁאֲלֵיכֶם וְהַתְּמִימָה וְהַפִּלְאָה עַל מַדּוּעַ לֹא בִּלְבָד זֶה הִכָּה מִהֵרָח הַקֶּדֶשׁ הַמְּבוֹרָח עִמּו

מנורת המאור

הכרו החכם רבינו יצחק אבובי הספרדי זצ"ל

המבואר

נד ג / כלל ד / ח"א / סי' קלב ה

ה. וגם מצינו חידוש לאבות בעולם הבא בחדוש הקלנה. כדגרסינן בפרק השוכר את הפועלים (בבא מציעא פה, ב): אליהו היה שכיח במתיבתיה דרבי. יומא חד, ריש ירחא הרה, נגה ליה ולא אתא. אמר ליה: מאי טעמא נגה ליה למר? אמר ליה: אדמוקי לאברהם ויהיבנא ליה מלא ומשי נדיה ומצלי ומגנינא ליה. וכן ליצחק וכן לעקב.

למדנו שביום ראשון יש חידוש גם בעולם הנשמות.

ספר רמימי לילה

וגמולת אליו קונטרס דברי חלומות

הדברים דברי אלהים חיים, אשר בפיהם אנו חיים, יינשאר לנו ברכה. ונמצא בגני כתבי הקודש שבתבסם בכתיב וזהו טעמים תחת התיב של הכהן הגדול

הה כבוד קדושת אדמוך ונאן הקדוש, שר דרורה, כחד במקא, נהדרין לי שבלי דשמיא כשבלי דאיעא, גבר ד רוח אלהן קדושין ביה. מאור עני יטאל.

רבינו צדוק הכהן וצוקלחה כולבין

בן הרב דני החסיד כר ר יעקב הכהן וצי אבד דקק קייובדני.

אורה לוח בכל לבב שהנאני עד היום. חבתי להיות בתפוס בקדושים ורחמי לאור עולם זה הספר השלישי, וזהו לו חילת לאור יום, לאורי דני מחשבת עוזי אהבה ללילה, וכן נגה ליהודא לאור יתר תבורי הקדושים בגלות ובנשמות, לאורי עיניהם ולבם של ישראל, וזכות קדושת תורתו ודקתו וסודו לי שמשע בסולי דשמיא ובסלי דעלמא, וכן לכל ההונים בהספר הזה, וזכות לראות בסורה בנחמת ציון וירושלים אמן.

בד הסתקוק והספוא לחדר ברוך דוד דברך חתן חורו הרה"ח יצחק העל.

וזכו

ההכנה לחפלה דרגא דאבסן כידוע מ"ש צ"מ (פה): דאליהו משי לאבסן להעמידן לחפלה דאבות תקנוס. וידוע פי' אבות שזכרו בכל מקום היינו הכחות שלהם שיש בכל נפש מישראל שהוא זרע אברהם יצחק ויעקב שכלול כל ג' כוחותיהם ולריך לעוררן בלבנו:

אליהו זכור לעיני הוה שכיח במתיבתא דרבי. נראה שהיה דרכם לקבוע יום אחד ידוע בכל שבוע, ללמוד בסודות התורה דוקא, ועל הרוב היה ביום שבת, ובישיבה זו של לימוד הסוד לא היו נמלאים אלא רק החכמים הגדולים ביותר, כי הם לנועים חכמה זו, ואליהו זכור לעיני הוה שכיח בזה המתיבתא דרבי, הקבועה בלוח היום הידוע שבכל שבוע, ומאחר שהיו מקדשין ע"פ הראיה לא היה מוזמן באותו היום שיהיה ראש חודש, ורק פעם אחת מוזמן שהיה אותו היום ראש חודש, ולכן נגה אליהו זכור לעיני ולא בא בזמנו, יען כי הוא לא היה הליך להעמיד האבות כדי להתפלל אלא רק ביום ר"ח, אבל בשאר ימים מתפללים בעודם שוכבים. ומ"ש ומגננא ליה, משמע מלבד שמעמידם חוזר ומשכיב אותם, בידו, והענין מפני שבשעה שמעמידם נעשה להם תחייה ממם, ובעת שמשכיב אותם נעשה להם כעין מיתה, כי הראשונים שכיבתם זו היא קבורתם, ולכן לריך לעשות להם קבורה חדשה בידו:

שם. סגרי תקפי ברחמי. פירוש הקב"ה הנצחי אותם ולא בכסף תגאלו, ופרשו בזה"ק שלא תהיה הגאולה מסטרא דחסד כאשר היה ביל"מ, שבו היה אחרים שצבור, אלא תהיה מסטרא דגבורה ג"כ, דעי"כ לא יהיה אחרים שצבור, ולכן אי תקפי ברחמי ומייתי למסיה בלא זמניה, תהיה הגאולה מסטרא דחסד, ויהיה אחרים שצבור, ומאי אהניא לישראל, וא"ת יעמיד השנים לחוד ואחד לחוד, זה אינו, כיון דלריך להשכיבם בידו ממם, יהיה אחד מן השנים עומד בכדי שלא לזרוך, כי לריך להמתין עד שישכיב הראשון שהיה עמו, ואינו דרך ארך, לכן היה מעמיד אחד אחד:

שם. א"ל יש דוגמתם בעולם. לאו על מעשים ומעלה קאמר, אלא דוגמתם בשרשם, בשלשה אמצעיות, זה בחסד, זה בגבורה וזה בתפארת, ושהיו קרובים זל"י, ואינם רחוקים בתולדה למטה בעולם התחתון:

שם. כי מעא למימר מחיה המתים רגש עלמא. הקשו התוספות, אמאי לא רגש כשאמר מחיה מתים אחא, וכן כשאמר מחיה מתים ברחמים רבים. וג"ל בס"ד, דהתם הש"ך שהוא ר"ח אימר זה לבדו, כי הוא היה המתפלל חוצה, ובניו העומדים עמו אין אומרים בפיהם, אך כד מעא לחתימה בא"י מחיה המתים, מוכרח שיענו אמן, וכשיענו אמן על ברכה זו, נמלא שלשתם אימרים דברים אלו ביחד, ולכן קודם שיש"ם הברכה וקודם שיענו אמן רגש עלמא וזאתה דרמי להו כדוצא דנורא, וכלכל כונתם, וכיון דנתבלבלה כיונאם, חש"ג דענו אמן לא נעשה בזה פועל גאולה. ומ"ש מחיו שחין פילאס דנורא, נראה טעם למספר ששים, כנגד ששים גבורים הנרמזים בפסוק הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל, ורמזו לו בזה אין לעדת אותם דרך להביא המשים שלא בזמנו, שעדיין ששים גבורים לא נמתקו כרחוי. ונראה ודאי הוא אחא דרמי להו כדוצא דנורא תקף ומיד, ובתור הכי מחיה, ואח"כ דהוא תיקן הדבר, על אשר גילה דבר זה, שממנו למדו דרך זה להביא המשים שלא בזמנו, והוא באהבה דרבינו הקדוש שהיה דוגמת מרע"ה בדורו, גילה לו דבר זה, שלא ראה להעלים ממנו דבר:

שם. דרמי להו כדוצא דנורא. ג"ל בס"ד הענין, דאדמי להו כדוב, והוא הכתוב אמר בהושע סי' י"ג אפגשם כדוב שכול ואקדעם כגור לבס, ופירש רש"י ז"ל בדרך הדוב אוחז לפדניו בחזה וקורע עד הלב עכ"ל, ולכן גם כאן רמז להם אחס חוץ להביא המשים עתה, אשר הדור אינו שלם, והחסרון שלהם הוא מלך הלב, כי לבס כל נכון עדיין כראוי, ולכן באחי עתה לבלבל כונת הלב שלכם, כדי שלא יהיה מזה פעולת הגאולה, ולכן נדמה להם כדוב, שדרנו לקרוע עד הלב, וכמו הדמיון שדימה הכתיב באומרו אקדעם כגור לבס:

במה בהמה פרק חמישי שבת

מאמצי חמה זכות אבות
אמר רב מימזת הישע בן בארי שנא' אנלה את נבלתה לעני מאהביה ואיש
לא יצילנה מדיו ושמאל אבר מימי חזאל שנאמר והואל מלך אדם לחץ את
ישראל כל ימי יחואהו וכתוב ויהן ה' אותם וירחמם ויפן אלהם למען בריתו
את אברהם ויצחק ויעקב ולא אבה השחרם ולא השליכם מעל פניו עד עתה ר'
יהושע בן לוי אמר מימי אלהיו שנאמר ויהי בעלות המנחה ויגש אלהיו הנביא
ויאמר ה' אלהי אברהם יצחק וישראל היום יודע כי אתה אלהים בישראל ואני
עבדך וברבך עשיתי [את] כל הדברים האלה וגו'

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

ר' יהושע בן לוי אשבח לאלהיו והיו קיימי אפיתרא דמערתא דרבי שמעון
בן יהאי אמר ליה אחינא לעלמא דאתי אמר ליה אם ירצה ארון הוה אמר רבי יהושע בן לוי שנים ראיתי וקול ג'
שמעתי אמר ליה איסת אחי משה אמר ליה ויל שיליה לדירה והיכא יתיב אפיתרא [א] דקרתא ומאי סימניה
יהיב ביני עניי סבלי חלאים וטולן שרו ואסרי בוד ויכנא איתו שרי חד ואסר חד אמר דילמא מבעינא דלא
איעקב אול לגביה אמר ליה שלום עליך רבי וטרי אמר ליה שלום עליך בר לויא אל לאיבת אחי סר אל
היום אתא לגבי אלהיו א"ל מאי אמר לך א"ל שלום עליך בר לויא א"ל אבמדך לך ולאבדך לעלמא דאתי
אל שקורי קא שקר בי דאמר לי היום אחינא ולא אתא א"ל הכי אמר לך היום אם בקולו תשמעו

המדר פרק שביעי כתובות

דמיחבא לברייתא מבריו אלהיו קמיה פנו מקום לבר לויא פנו מקום לבר לויא

יש צריכים פרק ג עוקצים

תוספת יום טוב

יב אמר ריב"ל. חשבו הרמנ"ס עם הסנאים
כפ"ב בעשרה פרקו שהקדים לפי' המשניות ולקמן אכחזוב על זה:
לכל זדיק ולדיק. ג"ל לומר בין האוכר. ובין המחיר. וזה ג"כ טעם יפה לסמוך מאמר זה בסיום המשנה. לומר שנס שניהם
החולקים. הואיל וכוונתם לשמים. והוכיחם הם.

והנה חט"פ שר"ש בן חלפתא הוה זקן בימי רבי
כנראה מתוך דבריו שהשיב לרבי. סליש נטבו גבוהים. בפכ"ג דשבת דף קכ"ב. ואילו ריב"ל לא הכזוהו בנמרה חלא
כאמורא. דכפ"ג דמסכת גרה דף י"ח מתניסא קחמרי שמעתתא לא קחמרי. וקחמרי שמעתתא על מיתר דהמר ריב"ל. וכן
פירש"י שמעתתא ריב"ל אמורא הוה כ"ב. וכן הוא עוד בפרק מרובה ריש דף פ"ב. (ומ"מ בימי רבי הוה. שהיה גדול מרבין
יומאן) וחט"פ בן ראה רבינו הקדוש להקדים מאמרו של ריב"ל. למאמרו של רשב"ם כדי שיהא החתימה בשלום. ובמדרש רבנן
אמרין גדול השלום. כשמלך המשיח יבא. איט פותח חלא בשלום. שנאמר [ישיב י"ג] מה נהוו על ההרים רגלי משכר
משמע שלום: סליקא לה בסבת עוקצים וכולהו סככייתי דטהרות